

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **M. D.**
státní příslušnost Turecká republika
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, 739 51
Vyšní Lhoty 234

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 3. 2024 č. j. OAM-430/ZA-ZA11-D07-PS-2024, o zajištění

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo podle § 46a odst. 1 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, rozhodnuto o jeho zajištění v zařízení pro zajištění cizinců. Ve smyslu

Shodu s prvopisem potvrzuje I.M.

§ 46a odst. 5 zákona o azylu doba trvání zajištění byla stanovena do 28. 5. 2024 s možností dalšího prodloužení.

2. Žalobce namítal, že jeho zajištění v zařízení pro zajištění cizinců bylo zcela nedůvodné a neadekvátní. Žalovaný v napadeném rozhodnutí neposkytl dostatečné vysvětlení a odůvodnění tohoto kroku. Pouze shrnul jeho pobytovou historii a zcela formalisticky rozhodl o jeho zajištění pro účely Dublinského řízení. Tímto postupem však zasáhl do jeho základních práv, a to zejména do práva na osobní svobodu a s tím i do souvisejícího práva na soukromý život. Žalovanému vytkl, že nedostal své povinnosti důkladně a svědomitě posuzovat skutečnosti, které by zajištění odůvodňovaly, přičemž tyto skutečnosti musí být přesvědčivým a nezpochybnitelným způsobem doloženy ve spisovém materiálu. Žalovaný byl povinen přehledně a logicky vysvětlit, ze kterých konkrétních skutečností vyplývá obava, že se bude chovat do budoucna protiprávně, tedy jak konkrétně ohrožuje bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, a až na základě těchto pregnantně vyjádřených a pojmenovaných obav pak může učinit závěr, že je nezbytné přistoupit k zásahu do jeho osobní svobody. Žalobce v žalobě popsal svou pobytovou historii, zmínil okolnosti, za kterých požádal o udělení mezinárodní ochrany ve Francii, kde nebyl brán zřetel na to, že se chce dostat do České republiky, poukázal na silně přetížený azylový systém ve Francii, zmínil, že nemůže ve Francii zůstat, protože mu tam stále hrozí vyhoštění do země původu, kde je na něho vydán zatýkáací rozkaz ze dne 18. 5. 2022, který je odůvodněn tím, že údajně propaguje teroristickou organizaci. Žalobce poukázal na to, že pokud by nenastala epidemie onemocnění Covid 19, svou cestu do České republiky by jistě dokončil a první žádost o udělení mezinárodní ochrany by podal v České republice. Jeho opakované návraty do České republiky jen potvrzují původní úmysl zde setrvat, a nikoliv snahu o maření výkonu rozhodnutí žalovaného. Žalobce dále uvedl, že ačkoliv zde nemá, kromě bratrance, další přímé rodinné příslušníky, nelze konstatovat, že by v České republice neměl žádné sociální a ekonomické zázemí. Poukázal na to, že přechodně pobýval u svých známých a přátel, také zde má přítelkyni paní Z. S., bytem J. n. N., se kterou chce žít a vstoupit do manželství. Paní S. je ochotna se za něho zaručit a poskytnout mu ubytování na označené adrese pro potřeby uložení zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu. Žalobce dále v žalobě odkázal na konkrétní rozhodnutí soudů, z nichž citoval. Tvrdil rovněž, že zde nepáchal žádnou trestnou činnost ani jinou protiprávní činnost. Vyslovil názor, že důvodem jeho zajištění je fakticky pouze to, že se nacházel na území České republiky nelegálně.
3. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Zdůraznil, že žalobce vstoupil na území České republiky dvakrát neoprávněně z Francouzské republiky, kde byla jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany jednou dokončena, přičemž překročil neoprávněně hranice dalších členských států. Kumuluje své žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Nerespektoval již jedno rozhodnutí České republiky podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013. Dne 30. 6. 2022 bylo realizováno letecké přemístění žalobce do Francouzské republiky, po kterém se po několika dnech vrátil zpět do České republiky. Tím zmařil Českou republikou vynaložené prostředky na realizaci přemístění. Po jeho druhém přicestování do České republiky vědomě setrval na místech mimo vědomí správního orgánu, ostatních úřadů i policie. Jak uvedl, svého neoprávněného jednání si byl vědom. Vypověděl, že vyčkával na vhodnou příležitost, kdy Francouzská republika přestane být odpovědným členským státem za vyřízení jeho žádosti. Svůj záměr konzultoval se známými a vyčkával na příhodný okamžik k podání následné žádosti. Po přicestování do Francouzské republiky měl možnost se proti jeho vycestování odvolat a předložit

francouzským úřadům nové okolnosti, které nastaly po dokončení jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany ve Francouzské republice. Místo toho se rozhodl odcestovat do České republiky s odůvodněním, že by řízení ve Francouzské republice mělo dlouhé trvání. Ve Francouzské republice má žalobce sestru, která má možnost mu pomoci v případě nesnáží. Samotné řízení o udělení mezinárodní ochrany ve Francouzské republice nikterak nerozporoval. Vzhledem k tomu, že žalobce neopustil od roku 2019 území členských států Evropské unie podle podmínek stanovených článkem 18 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, je Francouzská republika stále odpovědná za dokončení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný dále odkázal na sdělení žalobce v pohovoru ze dne 27. 3. 2024 o tom, že správnímu orgánu sdělil, že v České republice nemá žádné socio-kulturní vazby, nemá zde ani rodinné vazby ve smyslu nukleární rodiny a nemá zde k nikomu vyživovací povinnost. V případě žalobce nelze rozumně předpokládat, že by náhle své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle zákona o azylu, které by mu správní orgán uložil.

4. O žalobě soud v souladu s ust. § 46a odst. 8 věty čtvrté zákona o azylu rozhodl bez jednání, neboť žádný z účastníků řízení nenavrhl nařízení jednání, a ani soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
5. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce podal na území České republiky dne 31. 1. 2022 svoji druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany, po dokončení žádosti ve Francouzské republice, kterou tam sám založil v roce 2019. S žalobcem bylo vedeno správní řízení ve smyslu Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, Dublinské řízení. Rozhodnutím žalovaného č. j. OAM-80/ZA-ZA11-D07-2022 ze dne 11. 4. 2022, které nabylo právní moci 14. 4. 2022 bylo rozhodnuto o nepřislušnosti České republiky pro posouzení předchozí podané žádosti o mezinárodní ochranu v České republice. Francouzská republika byla shledána odpovědným členským státem za dokončení jeho žádosti. Žalobce proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 28. 4. 2022 podal žalobu u Krajského soudu v Brně, řízení bylo vedeno pod sp. zn. 34 Az 16/2022. Krajský soud v Brně žalobu žalobce zamítl. Dne 30. 6. 2022 bylo realizováno letecké přemístění žalobce do Francouzské republiky. Dne 24. 3. 2024 žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky. V rámci údajů, které poskytl k žádosti o mezinárodní ochranu dne 27. 3. 2024 a v pohovoru z téhož dne žalobce sdělil, že do Evropské unie přicestoval v prosinci 2019. Cestoval přes Řecko do Francie, kde založil žádost o udělení mezinárodní ochrany. Ve Francii setrval přibližně 2 roky. Následně přicestoval automobilem do České republiky, kde založil svoji druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Na základě Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 byl v červnu 2022 transferován z České republiky do Francouzské republiky, která byla shledána jako odpovědným členským státem za vyřízení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Ve Francii strávil 5 dní v hotelu a dne 5. nebo 6. 7. 2022 přicestoval zpět do České republiky. Od té doby zde pobýval nepřetržitě do doby podání jeho následné žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 24. 3. 2024. Evropskou unii od svého přicestování v roce 2019 neopustil. Do Evropské unie přicestoval v roce 2019 na základě víza Řecké republiky s platností na 1 měsíc. Od druhého přicestování do České republiky v červenci 2022 neměl žádné oprávnění k pobytu a zdržoval se zde neoprávněně. Nepotýká se s žádným zdravotním omezením, neužívá pravidelně léky, je svobodný, bezdětný. V Turecku byl odsouzen jako člen organizované skupiny PKK k odnětí svobody na dobu 5 let a od roku 1995 do roku 2000 byl v Turecké republice ve vězení. 18. 5. 2022 byl

v Turecku vydán na jeho osobu zatýkácí rozkaz za propagaci teroristické organizace. To je také důvod, pro který žádá o udělení mezinárodní ochrany. V roce 2022 obdržel ve Francouzské republice rozhodnutí k vycestování, které nerespektoval. Ve Francii žije sestra. V České republice má bratrance, u něhož byl ubytovaný jen krátkou dobu. V průběhu neoprávněného pobytu v České republice setrval u známých. Byl si vědom toho, že pobývá na území ČR neoprávněně. Ke kontaktu s policií nebo úřadem od roku 2022 nedošlo. Známi mu doporučili po příjezdu do České republiky po realizovaném transferu, že by měl nějakou dobu s další žádostí o udělení mezinárodní ochrany počkat. Proto setrval mimo kontakt úřadů. V průběhu dvouletého pobytu ve Francii se s žádnými problémy nesetkal, neměl potíže s tamními úřady. Ve Francii žil v bytovém domě, problémy tam nikdy nenastaly. Důvodem, pro který se nemůže vrátit do Francouzské republiky, je udělení vyhoštění. Kromě vyhoštění nemá žádné konkrétní důvody, pro které by se nemohl do Francouzské republiky vrátit. Ve Francii obdržel dokumenty o nutnosti do 15 dnů opustit území Francie. Mohl se proti rozhodnutí odvolat, avšak neučil tak. Trvalo by to dlouhou dobu, než by situaci ve Francii vyřešil. Nechtěl tam tak dlouho setrvat. V podrobnostech soud dále odkazuje na zjištění z pohovoru s žalobcem, jak jsou tato uvedena v napadeném rozhodnutí, neboť korespondují s obsahem správního spisu a jsou správná.

6. Podle ust. § 46a odst. 1 písm. d) zákona o azylu, Ministerstvo vnitra může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže bude přemístěn do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie a existuje-li vážné nebezpečí útěku, zejména pokud se již v minulosti vyhnul provedení umístění, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.
7. Podle ust. § 47 odst. 1 zákona o azylu, zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném mu ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.
8. Zvláštní opatření podle citovaného § 47 odst. 1 zákona o azylu spočívají v povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené. Zvláštní opatření je možné považovat za účinná jen tehdy, pokud jimi lze dosáhnout daného konkrétního účelu zajištění mírnějšími prostředky, bez fyzického zajištění žadatele. V této souvislosti soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 185/2016-23, podle něhož volba mírnějších opatření, než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zmíněné zvláštní opatření, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření. Pro přistoupení k možnosti nahradit zajištění zvláštními opatřeními dle § 47 odst. 1 zákona o azylu musí existovat určitá záruka v korektnosti chování žadatele o mezinárodní ochranu a jeho zodpovědnosti plnění povinností souvisejících v řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Krajský soud nepřisvědčil tvrzení žalobce, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení těchto zvláštních opatření. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný odkázal na vědomé a účelové jednání

žalobce ohledně jeho neoprávněných vstupů na území členských států Evropské unie i na jeho předchozí pobytovou historii, nerespektování správního řízení úřadů Francouzské republiky, vědomé nerespektování skutečnosti, že 30. 6. 2022 bylo realizováno jeho přemístění do Francouzské republiky, přičemž po několika dnech po transferu se žalobce vrátil zpět do České republiky, čímž zmařil Českou republikou vynaložené prostředky na realizaci jeho přemístění. Lze souhlasit se závěrem žalovaného v tom, že při vydání žalobou napadeného rozhodnutí měl zcela oprávněné důvody se domnívat, že se žalobce bude vyhýbat přemístění do státu příslušného k rozhodnutí o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, kterým je Francouzská republika a že dosavadní chování žalobce nesvědčí pro upřednostnění zvláštních opatření podle ust. § 47 zákona o azylu před zajištěním, neboť jejich uplatnění by se minulo účinkem. Žalovaný patřičně zohlednil výše citovaná skutková zjištění a náležitě se zabýval možností uplatnění zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Soud považuje žalovaným zohledněné skutečnosti za nepochybně relevantní pro úvahu, zda by byla zvláštní opatření dostatečně účinná. Žalovaný k zajištění přistoupil na základě objektivních okolností spočívajících v předchozím jednání žalobce, přičemž tyto individuální okolnosti v případě žalobce plně odpovídají judikovaným požadavkům na výjimečnost institutu zajištění namísto uložení mírnějších opatření.

9. Ze shora uvedených důvodů krajský soud v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.
10. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalovanému v souvislosti s tímto řízením prokazatelně žádné další náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 02.05.2024

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I.M.

